

Rimantas Černiauskas

Slieko pasaka

DIREKTORIUS

Kitą kartą vaikai buvo geri ir paklusnūs, o mokytojai neklaužados ir tinginiai. Jei vaikai ir sliekai skubėdavo į pamokas, kad išmoktų skaityti, rašyti ir skaičiuoti mediniais pagaliukais, mokytojai pasislėpdavo direktoriaus kabinete ir tingėdavo juos mokyti.

– Nusibodo, – skundėsi Kobra, taip vaikai ir sliekai vadindavo matematikos mokytoją, kuri nuo skaičiavimo tapo pikta, išdžiūvusi ir šnypšdavo nesustodama, – šimtą metų kalu jiems tą patį, vaikai užauga, ateina į valdžią ir nebemoka sudėti, tiktai atimti.

– Ir nereikia, – pasakė direktorius, – sudėties gali nebemokyti.

– O rašybos? – įsiterpė Priesaga, taip vaikai ir sliekai vadindavo lietuvių kalbos ir gramatikos mokytoją. – Mokai tuos bamblius, kur rašyti nosines, jie užauga, tampa ponuliais, o tada viską daro samdyti žmonės. Kam to reikia?

– Nereikia, – sutiko direktorius, – nosinių rašybos gali nebemokyti.

– Aš manau, kad iš viso vaikų neverta mokyti, – staiga pareiškė Profesorius. Taip vaikai ir sliekai vadindavo fizinio lavinimo mokytoją, kuris paprastai tik sėdėdavo ant sukamos kėdutės, stebėdavo žaidžiančius mokinius ir kažką pasižymėdavo juodoje užrašų knygelėje.

– Kaip tai? – nustebo direktorius.

– Be vaikų mokykloje ramiau ir švariau, niekas nebėgioja, nekelia dulkių ir nereikia vėdinti klasių.

– Tikra tiesa, – sutiko direktorius, – geriausia mokykloje, kada nėra vaikų.

– Tai ką darome? – paklausė Boružėlė. Taip vaikai ir sliekai vadindavo katekizmo mokytoją. –Mokiniai vis vien ateis į mokyklą.

– Neleisime, – krustelėjo Profesorius, peržvelgė blausius mokytojų veidus ir kažką pasibraukė savo užrašų knygelėje.

– Kaip?! – paklausė visi kartu.

– Tam yra daug būdų, bet nebūtina visus panaudoti iš karto.

– Ką turi galvoje? – pasiteiravo direktorius.

– Galima vaikus paklaidinti miške, paspęsti jiems spąstus, užpjudyti šunimis, išgaudyti kilpomis, susargdyti gripu ar paskelbti mūsų mokyklą pavojaus zona.

– Neblogai, – sutiko direktorius, – tu mažai geriau negu Kobra.

– Kaip smagu! – suplojo rankomis Boružėlė.

– Mokykloje bus tylu, vaikai nelakstys koridoriais ir nereikės vėdinti klasių.

– Pamatysim, – sušnypštė Kobra, bet niekas jos nesiklausė. Sustoję rateliu mokytojai jau šoko džiaugsmo šokį apie mokyklos direktorių, kurį vaikai, sliekai ir net mokytojai kitaip nedrįso vadinti. O jis buvo Pašiotas, mokėjo šimtą kalbų, sudėti, atimti ir net parašė aritmetikos vadovėlį, iš kurio sliekas Zigmutis mokėsi ir iškalė daugybės lentelę iš vieneto.

Buvo graži diena. Švietė saulutė, skraidė voratinkliai, dangus buvo pilnas baltų debesėlių, kurie stumdėsi, žaidė, ritinėjosi dangumi kaip kiškiai po geltoną šalpusnių pievą. Bet vaikams linksmybės nerūpėjo. Jie traukė sau būreliu į senąją mokyklą. Berniukai ėjo su naujai išlygintom kelnėm, mergaitės įsipynusios kaspinus į kaseles, kai pamatė senelį.

Tasai stovėjo ant tako vidurio ir gudriai šypsojosi.

– Kur keliaujat, vaikučiai? – paklausė senelis, kurio vardas, tiesą sakant, buvo Monas iš Pašilės.

– Į mokyklą, – labai rimtai atsakė Veronika.

– Tuo taku nenueisite, – paaiškino senelis, – tas takas padarytas vaikams ir sliekams klaidinti.

– Visą laiką nueidavome, – nustebo berniukas, vardu Kaziukas.

– O dabar nenuesite, – šypsojosi senelis, Monas iš Pašilės, – mokyklos ten nebėra.

– O kur? – nusigando vaikai.

MIŠKO MOKYKLA

– Aš jums parodysiu, – mirktelėjo senelis, – tam čia ir stoviu, kad nuvesčiau jus į mokyklą.

– O jeigu tamsta mus paklaidinsi? – suabejojo Jurgutis.

– Ką tu sakai! – įsižeidė senelis, – nugyvenau šimtą metų ir žinau visus miško takus.

– Gėdykis, Jurguti, – subarė draugą Veronika, – senelis tam čia ir stovi, kad nuvestų mus į mokyklą.

– Tikra tiesa, – pritarė senelis, – kaip du kart du septyni.

– Kiek? – nustebo Jurgutis, bet senelis jam neatsakė. Jis pamėjo ranka ir visi vaikai patraukė jam iš paskos.

Jie praėjo pro mėlynąją eglę, storą ąžuolą, kur gyveno mokytas Poška, apgriuvusią laumės trobelę, didelį skruzdėlyną, kelmą, ant kurio susirangiusi snaudė gyvatė, vėl tą pačią mėlyną eglę, Poškos ąžuolą, laumės trobelę, skruzdėlyną ir kelmą, ant kurio snaudė gyvatė.

– Mes paklydom, – pasakė Jurgutis, – du kart du keturi.

– Septyni, – susiraukė senelis, – mano mokykloje moko daugiau.

– Kokioje? – nustebo vaikai.

– Mano miško mokykloje.

Mokiniai net sustojo iš netikėtumo ir išpūtę akis, žvelgė vieni į kitus.

– Nejaugi, seneli, jūs mus paklaidinote? – tyliai paklausė mergaitė Veronika.

– Tikra tiesa, – atsakė Monas iš Pašilės ir patenkintas papešiojo sau ūsus.

– Bet, seneli, – nuliūdo Veronika, – kodėl jūs taip padarėt?

– Aš ir pats nežinau, – šypsojosi senelis, – vos pamatau vaikus ir užaina noras juos paklaidinti.

– Kaip negerai, – atsiduso liūdnoji mergaitė Ievutė, – mes galvojom, kad jūs mūsų draugas!

– Negali būti, – sumirksėjo senelis, – jūs taip galvojote? Kad aš galiu būti vaikų draugas? Kad aš surūgčiau. Koks aš bjaurus, koks negeras, koks nedoras senelis, – ėmė verkti Monas iš Pašilės.

– Liaukitės, – paglostė jo galvą Ievutė, – mes ką nors sugalvosime.

Ir vaikai susimąstė. Raukė kaktas, kramtė lūpas, griaužė nagus, krutino ausis, bet nieko doro nesugalvojo. Tuo laiku pro šalį ėjo mokytas Poška su pilnu krepšeliu rudų ąžuolo gilių. Jis vaikams ir paaiškino, kaip išeiti iš miško.

– Viskas paprasta, – dėstė jiems Poška, – kaip atėjot į mišką, taip ir išeikite, tiktai atbulai: nuo kelmo su gyvate, prie skruzdėlyno, laumės trobelės, mano ąžuolo, mėlynosios eglės, vėl kelmo su gyvate, skruzdėlyno, laumės trobelės, mano ąžuolo, mėlynosios eglės, kol prieisite taką su seneliu, Monu iš Pašilės.

Taip vaikai ir padarė. Ėjo atbulomis, kliūdami už šakų, atsitrenkdami į medžius, kol priėjo taką, ant kurio turėjo stovėti senelis – Monas iš Pašilės. Tačiau jo neberado.

– Gaila Mono, – atsiduso Ievutė, – visą gyvenimą klaidina vaikus, o lieka vienas kaip nykštys.

DUOBĖ

Direktorius Pašiotas sugalvojo duobę vaikams ir sliekams gaudyti. Duobė privalėjo būti apvali, gili, tamsi kaip šulinys ir su labai lygiom, slidžiom sienom, kad vaikai ir sliekai neišropotų į viršų. Duobė turėjo būti apkrauta eglišakiais ir pabarstyta gelsvu smėliu, kad atrodytų kaip takelis, vedantis į mokyklą.

Tuo takeliu kaip tik skubėjo graži mergaitė Veronika. Nieko nepastebėjusi, ji šlumštelėjo tiesiai į duobės vidurį.

– Gelbėkit! – suriko mergaitė, bet niekas jos negirdėjo. Taip giliai ji įkrito. Sliekas Zigmūtis, ėjęs jai iš paskos, taip pat įgriuvo į tamsią duobę.

– Kas čia? – išsigando Veronika. – Gyvatė?

– Nebijok, – riktelėjo sliekas Zigmūtis, – tai aš!

Ir kad būtų drąsiau, pradėjo jai deklamuoti daugybės lentelę: vieną kart vieną bus vieną, vieną kart du bus du, vieną kart tris bus trys. Kol sliekas deklamavo, duobėn pro šakas įvirto Jurgutis, kavalerijos pulko sūnus, jam iš paskos Kaziukas ir liūdna mergaitė Ievutė. Paskui ėmė kristi vienas vaikas po kito, kol prisipildė pilna duobė. Vaikai cypsėjo, mirksėjo, sukiojo galvas, bet negalėjo net pakrutėti.

– Mokiniai sugauti, – pranešė Kobra, – gal uždengti duobę tinklu, kad neišropotų?

– O gal plėvele? – sucypė Boružėlė. – Kad nesušlaptų per lietu.

– Nesustips, – nuramino Profesorius, – mūsų mokyklos vaikai užgrūdinti.

– Nuostabu, – patrynė rankas mokyklos direktorius, – klasėse ramu, niekas nelaksto koridoriais ir nieko nereikia mokyti.

– O aš? – paklausė voras palubėje. – Aš taip pat noriu mokytis!

– Su sliekais? – nustebo Kobra.

– Su sliekais ir vaikais.

– Kokia nesąmonė, – supyko direktorius, – dėl vieno voro turėsiu atidaryti mokyklą.

– Tai jau ne, – įsiterpė Priesaga, – vieno voro nosinių aš nemokysiu!

– Ką darysim? – suirzus paklausė Kobra. – Voras nemoka net daugybės lentelės.

– Teks paleisti vaikus, – atsiduso Profesorius, – ir galvoti ką nors geresnio, šiuolaikiškesnio.

Greitai prie duobės atvažiavo raudona gaisrinės mašina su tvirtom geležinėm kopėčiom, kuriomis vaikai ir sliekai vienas po kito ėmė ropštis į saulę.

DEGTUKŲ DĖŽUTĖ

Statyti vaikams kilpas ėmėsi pats Profesorius. Jis buvo medžiotojas ir žinojo, kaip paspėti kilpą zuikiui, šernui ar stirnai. Kilpas vaikams jis įtaisė ant tako, kuriuo mokiniai traukdavo į mokyklą. Jurgutis, kuris svajoto būti lakūnu ir su pavydu žvalgėsi į debesis, kilpos nepastebėjo, įkišo koją, timptelėjo ir pakibo ant aukščiausios beržo šakos galva žemyn kaip varpelis.

– Oi-jo-joi! – suriko Jurgutis, o jam iš kišenių pabiro visi daiktai, kuriuos nešėsi į mokyklą: vinis suolams braižyti, pagaliukas nosiai krapštyti, saga ir degtukų dėžutė, kurioje kai pavargdavo, mėgdavo pasislėpti sliekas Zigmūtis. Pirmas dėžutę pastebėjo Kaziukas, kuris vaikštinėdavo spoksodamas sau po kojomis ir susirinkdavo vaikų pamestus pinigėlius ar kitokius naudingus daiktus.

„Pamanykit, dėžutė“, – pagalvojo Kaziukas ir paėmė ją į rankas.

– Čia mano! – suriko Jurgutis.

Kaziukas net stryktelėjo iš baimės, apsidairė ir tik tada pamatė ant šakos kyburiuojantį savo draugą.

– Ką čia veiki? – nustebo Kaziukas.

– Tabaluoju, ar nematai?

– Labai gražiai tabaluoji, – kraipė galvą Kaziukas, – ar pats pasikabinai?

– Pats, pats, – suirzo Jurgutis, – greičiau nuimk, veržia koją!

– O kaip? – išsigando Kaziukas ir ėmė spirgėti, šokinėti iš baimės po medeliu, kol netyčia pataikė į kitą kilpą ir taip pat pakibo medžio viršūnėje.

– Oi-jo-joi! – riktelėjo Kaziukas ir paleido iš rankų degtukų dėžutę, kuri nukrito tiesiai po kojomis liūdnei svajotojai Ievutei. Mergaitė, aišku, dėžutės nepastebėjo, ėjo sau toliau, pataikė į trečią kilpą ir taip pat pakibo ant beržo šakos.

„Kaip smagu, – pagalvojo mergaitė, – ir koks keistas takelis į mūsų mokyklą.“ Ievutei iš paskos ėjo kiti mokiniai, ir visiems Profesorius paspendė po kilpą. Pažiūrėti kyburiuojančių mokinių atėjo pats mokyklos direktorius.

„Geras planas, – pagalvojo Pašiotas, – kol vaikai kabalduos, baigsis pamokos ir mokykloje bus ramu. Bet iš kur čia degtukų dėžutė?“

Direktorius supyko ir net treptelėjo koja:

– Vaikams draudžiama žaisti degtukais!

Jis ryžtingai žengė kelis žingsnius pasiimti dėžutės, bet jo koja pataikė į kilpą ir direktorius, kaip didelis juodas varpas, sulingavo ant storiausios beržo šakos.

– Į mokyklą! – suriko Pašiotas. – Visi į mokyklą!

Bet niekas jo negirdėjo, gal tik sliėkas Zigmutis, kuris susirangęs į kamuoliuką ramiai snaudė degtukų dėžutėje.

BAISŪS ŠNIPAI

– Vai vai, – dejavo direktorius, – esu šlubas kaip gaidelis Petronijus. Tavo kilpa išsuko man koją. Kaip aš vaikščiosiu?

Susigėdęs Profesorius nuleido akis po stalu ir žiūrėjo, kaip sena skruzdėlė ropinėja per direktoriaus kelnes.

– O vaikai? – nedrąsiai paklausė Boružėlė.

– Vaikai yra pasiutę, – sušnypštė Kobra, – rytoj visi vėl ateis į mokyklą.

– Ir turėsime jus mokyti nosinių, atimties ir dešimt Dievo įsakymų, – atsidususi pratęsė Priesaga, – kam iš viso statėm kilpas ir kasėm duobes?

– Nieko nepadarysi, – sumurmėjo Boružėlė, – yra taip, kaip yra.

– Tai jau ne, – supyko direktorius, – mano koja sutinusi kaip kaladė, negaliu net paeiti, esu šlubas kaip gaidelis Petronijus. O kodėl? Kodėl aš kenčiu?

– Dėl vaikų, – pakėlė galvą Profesorius, – vieną kartą reikia jus sustabdyti.

– Kaip? – paklausė visi kartu.

– Aš žinau vieną paslaptį, – tyliai sušnabždėjo Profesorius ir parodė pirštu į seną skruzdėlę, ropinėjančią direktoriaus kelnėmis, – mums trukdo vaikų šnipas.

Boružėlė pašoko, greitai sugriebė skruzdėlę ir išmetė ją pro langą.

– Planas paprastas, – pasakė Profesorius, – užkrėsime vaikus gripu.

– Iš tikrųjų? – išsigando direktorius, – o jei numirs?

– Nebijokite, – nusišypsojo Profesorius, – gripas paprastas, galima sakyti netikras. Žinau dvi bakterijas, kurios mėgsta vaikus.

– O jeigu ims kuris nors ir numirs, – abejojo direktorius, – kam tada vadovausiu? Daugiau nieko nemoku, esu šlubas kaip gaidelis Petronijus.

– Neprapulsit, – atkirto Profesorius, – turite visą mokyklą mokytojų.

– Neteisybė, – susigraudino direktorius, – esu visiškai vargšas, pažiūrėkit, jei netikite. Jis demonstratyviai išvertė abi švarko kišenes ir staiga ištraukė degtukų dėžutę.

– Kas čia? – paklausė Profesorius. – Ar jūs rūkote?

– Ji tuščia, – atsakė direktorius. Atidarė dėžutę ir nustėro, išvydęs slieką Zigmūtį, kuris tyliai gulėjo, susirietęs į kamuoliuką.

– Varge varge, – užsidengė akis Boružėlė, – sliekas viską girdėjo.

– Nesijaudinkite, – uždarė dėžutę Profesorius, – turiu dar paprastesnį planą. Tik pirmiau išneškime šnipą į lauką ir gerai apžiūrėkim klases, kad nebūtų jokių svetimų padarų.

Kaip tarė, taip ir padarė – sliekas liko lauke, vaikai namuose, o mokytojai mokykloje.

SENELIS NORI MOKYTIS

Vaikai ir sliekai nebuvo kvaili. Jie sugalvojo planą, kaip be nuotykių pasiekti mokyklą. Sliekas Zigmutis ritosi priekyje ir žiūrėjo, kad nebūtų duobių. Vanagų vanagas skrido vaikams virš galvų ir žiūrėjo, kad nebūtų kilpų. Liūdnoji mergaitė Ievutė glostė plikę seneliui Monui iš Pašilės ir prašė, kad jis eitų kartu su vaikais, o nesėdėtų miške vienas kaip apuokas.

– O ką aš ten veiksiu? – paklausė senelis.

– Kaip visada, – šnabždėjo Ievutė, – eisim žaisti slėpynių.

– Ten nėra medžių? – suabejojo Monas iš Pašilės.

– Lygioj vietoj nepasislėpsi ir nieko nepaklaidinsi.

– Ten dar geriau, – mirktelėjo Ievutė, – ten yra daugybė skaičių, priesagų, nosinių ir kablelių, tarp kurių paklysta net gražioji mergaitė Veronika.

- O Jurgutis? – prisiminė senelis. – Jis vaizduoja didelį išminčių.
- Jurgutis paklysta pats pirmasis, labiausiai tarp nosinių ir kablelių. Ten ir aš dažnai pametu taką.
- Matai, – nustebo senelis, – koks klaidus jūsų miškas.
- Tikra tiesa, – linktelėjo mergaitė, – kartais jis klaidina net mokytoją Boružėlę, o Profesorius tarp kablelių iš karto pameta kelią.
- Negali būti, – kraipė ūsą senelis, – kas eina, tas ir paklysta?
- Taip, taip, – linktelėjo Ievutė, – net Kobra, net pavaduotoja, net mokyklos direktorius.
- Tik jau ne aš, – pasiglostė sau plikę senelis, Monas iš Pašilės, – dar niekas gyvenime manęs nepaklaidino.
- Nuostabu! – apsidžiaugė liūdnoji mergaitė Ievutė. – Jūs būsite geriausias klasės mokinys!
- Tavo draugas? – paklausė senelis.
- Tikra tiesa, – linktelėjo Ievutė.

TERORISTAI MOKYKLOJE

Vaikai greitai priėjo mokyklą ir sustojo prie durų, ant kurių kabėjo lentelė:
Eiti draudžiama! Mokykla užminuota!

- Čia tai bent! – švilpterėjo Jurgutis. – Kertu lažybų, kad čia teroristų darbas.
 - Rado kuo džiaugtis, – supyko Veronika, – už penkerių minučių turi prasidėti pamokos.
 - O kur mokytojai? – paklausė sliėkas Zigmutis.
- Vaikai ir sliėkai net nuščiuvo ir sunerimę ėmė žvalgytis aplinkui.
- Man atrodo, – išsigandęs pasakė Jurgutis, – juos pagrobė teroristai.

– Nesąmonė, – atsiduso senoji rupūžė ir dėl viso pikto pasislėpė po varnalėšos lapu.

– Ko mes laukiam, – supyko Veronika, – reikia kviesti policiją ir išgaudyti teroristus! Senelis Monas tuo tarpu tępinėjo palei duris ir kažką atidžiai apžiūrinėjo.

– Ko jūs ieškote? – pasiteiravo Ievutė.

– Pažiūrėkite, – parodė senelis taką priešais duris, – visos pėdos eina į mokyklą, o nė viena neišeina. Jie mokykloje!

– Kas? – nustebo vaikai.

– Tie oristai ir mokytojai, – paaiškino senelis, – jie mokykloje žaidžia slėpynių.

– Baik, seneli, – šyptelėjo Jurgutis, – mokykla užminuota. Čia net vaikščioti draudžiama.

– Na ir kas, – atkirto senelis, – aš taip pat mėgstu žaisti slėpynes! Jis ryžtingai pastūmė duris ir nukrypavo mokyklos koridoriumi.

– Ne! – suriko vaikai ir kartu su sliekais mikliai kritę ant žemės užsidengė rankom akis, užsispaudė ausis ir laukė sprogimo.

Praėjo minutė, dvi, beveik valanda, kai staiga plačiai atsivėrė mokyklos durys ir ant slenksčio pasirodė senelis Monas iš Pašilės, tempdamas už rankovės mokyklos direktorių. Senelis atrodė tarsi musmirių apsirijęs, persikreipęs, sutaršytais plaukais, išplėstom iš baimės akim.

– Tie oristai labai bjaurūs žmonės, – drebančiu balsu išlemeno senelis, – piktesni už vilkus, klastingesni už lapas.

– Pilieti, – pasimuistė direktorius, – jūs nieko nesupratote.

– Tylėk! – riktelėjo Monas. – Ten radau visą spintą negyvų varlyčių, paukščių iškamšų, driežų skeletų, net negyvo žmogaus griaučius.

– Pilieti, – vėl sukrito direktorius, – tai muliažas.

– Tylėk! – treptelėjo koja senelis. – Net pikčiausi vilkai taip nesityčioja iš pagauto ėriuko.

Bet vaikai ir sliekai jau kvatojosi garsiu kaip perkūnas juoku, o sliekas Zigmutis iš to linksmumo net nusirito į dilgėles.

– Bet juk tai, – žiopčiojo Jurgutis, – juk tai...

– Kas tai? – supyko senelis.

– Bet juk tai mūsų biologijos kabinetas.

– Na ir kas, – nesuprato senelis, – niekas niekam neleidžia žudyti paukštelių ir pjaustyti žmonių.

– Jie negyvi, seneli, – įsiterpė Ievutė, – jie nulipdyti iš gipso.

– Žinoma, – pritarė direktorius.

Sumišęs senelis paleidojo rankovę ir skėstelėjo rankomis. Pamiršę visus pavojus, vaikai taip pat sugužėjo į vidų.

DEBESĖLIS ARDAS

O liūdnoji mergaitė Ievutė tą rytą įsimylėjo debesį. Debesėlis kaip koks ėriukas lakstė dangaus pakraščiais ir mojavo mergaitei ranka. Jis buvo linksmas, baltesnis net už cukrų ir visą laiką šypsojosi.

– Koks tavo vardas? – sušuko mergaitė.

– Ardas! Ar-das! – atsiliepė debesėlis ir nubėgo už horizonto. Liūdnoji mergaitė liko ant tako užvertusi galvą ir ieškojo jo akimis.

– Neskubėki, – nusiminė mergaitė.

– Bėki, bėki, – paragino debesėlis.

Ievutė įkvėpė oro ir nubėgo paskui tą debesėlį per miestelį, per pievą iki pat storo ąžuolo, kur gyveno mokyta Poška.

- Kur leki, – sustabdė ją Poška, – kaip akis išdegusi?
- Vejuosi debesėlių, – gaudė orą mergaitė. Nesivargink, vaikeli, – nuramino ją Poška, – debesėlis nepabėgs, vėl sugrįš, pamatysi.
- O jeigu paklys? – išsigando mergaitė.
- Kur jis dėsīs? – nusišypsojo Poška. – Palakstys, palakstys už to mėlyno miško ir sugrįš.
- Per kiek laiko?
- Kaip visada. Kol išvirsi gilių kavos, kol išgersime, pakalbėsime, žiūrėk, bus jau parbėgęs.

KAS YRA PASAKA?

- Argi čia pasaka? – nusistebėjo Kaziukas. – Čia grynų gryniausia teisybė.
- Žinoma, – linktelėjo Priesagėlė, – o gal tu manai, kad pasakos meluoja?
- Nežinau, – sumišo Kaziukas, – bet pasakose paprastai gyvena burtininkas, princesė arba drakonas.
- O argi jūsų Veronika nepanaši į princesę? – nenurimo mokytoja.
- Nepanaši, – papurtė galvą Kaziukas. – Veronika yra tik Veronika.
- Neteisybė, – staiga įsikišo sliėkas Zigmūtis, – Veronika graži kaip princesė.
- Paprasčiausia mergaitė, – užsispyrė Kaziukas.
- Princesė, – supyko sliėkas Zigmūtis ir ėmė pūstis iš to pikto, kol pasidarė storesnis už arklį Horacijų. Net jis pats išsigando ir vaikai išsigando, Kaziukas net pabalo, o vanagų vanagas dėl viso pikto palindo po stalų.
- Liaukis, Zigmantai, – subarė sliėką mokytoja, – imsi dar ir pavirsi j piktą slibiną.
- O kodėl? – sumišo Zigmūtis.

– Iš piktumo, – paaiškino mokytoja.

– Atsiprašau, – sumurmėjo slibinas Zigmantas ir šnypšdamas ėmė leisti savo piktumą per nosį, ausis ir burną, kol vėl pavirto paprastu rausvu slieku.

Vaikai lengviau atsiduso, o vanagų vanagas oriai išlindo iš savo slėptuvės pastalėje.

– Na, štai, – pasitaisė akinius mokytoja, – matėme tikrą pasaką su slibinu ir princese.

– Argi čia pasaka? – suabejojo Kaziukas.

– Tiesą sakant, – įsikišo graži mergaitė Veronika, – mes atėjome ne dėl pasakos.

– O dėl ko? – susiraukė mokytoja.

– Pakviesti jus į mokyklą.

– O kaip pasaka? – išplėtė akis Priesagėlė.

– O pasaka palauks, kol baigsis pamokos.

KALĖDŲ ATOSTOGOS

Juo labiau artėjo Kalėdos, tuo keisčiau elgėsi Varnėnų mokyklos mokytojai. Direktorius atėjo į mokyklą raudonom kaip triušio akim, ilgai plepėjo telefonu ir paskambino į pamoką penkiolika minučių vėliau, nes ilgai nerado mokyklinio varpelio. Vaikai ir sliukai jau seniai sėdėjo suoluose ir laukė mokytojo.

Atėjęs Profesorius pastatė ožį salės viduryje ir liepė šokinėti visiems iš eilės – berniukams, mergaitėms, vanagams ir sliekams. Pats tuo tarpu išėjo ieškoti senelio Mono iš Pašilės ir negrižo. Užtai grįžo senelis Monas ir pareiškė, kad per ožį šokinėti nemandagu, nes ožys toks pats žmogus kaip visi. Be to rudas ir senas, o senus reikia gerbti. Boružėlė per pamoką visą laiką kikenė ir klausinėjo vaikų

keisčiausių dalykų: iš kur ir kaip jie atsirado? Ar juos atnešė gandrai, ar jie užaugo kopūstuose? Priesaga, užuot diktavusi diktantą, lankstė popierinius lėktuvėlius ir laidė juos po klasę, skaičiuodama, kuris gražiau skris ir toliau nulėks, o Kobra pasidėjo ant stalo kortų kaladę, sumaišė ir paklausė vaikų, gal kas norėtų su ja pažaisti?

– Bus blogai, – išsigando Veronika, – mūsų mokytojams važiuoja stogas.

– Jie pakvaišo, – sumurmėjo Jurgutis.

– Jie pavargo, – palingavo galvą sliekas Zigmūtis.

– Jie jau nori atostogų, – pritarė liūdna mergaitė Ievutė.

– Žinoma, – sumosavo sparnais vanagų vanagas, – net ir mokytojams reikia atostogų.

– Valio! – suriko Boružėlė su Kobra ir iš džiaugsmo ėmė trinti rankas, o direktorius taip galingai šoko per ožį, kad net kelnės plyšo per siūlę. Ir visiems tada prasidėjo atostogos.

Meski ir tu šitą knygą, pažiūrėk pro langą, kaip gražiai šviečia saulutė!